

بیلیر و بین مستقیم و غیرمستقیم

نگارش

دکتر رضا نفیسی

رئیس درمانگاه دانشکده برشکی

در یرقانهای انسدادی بیلیر و بین سرم خون در مجاورت محلول دیازور آکتیف ارلیش (۱) بلافاصله قرمزرنگ گردیده و در یرقانهای همولیتیک این تغییر رنگ فقط زمانی آشکار میگردد که به محلول دیازور آکتیف و سرم خون الكل اضافه کنیم . پدیده فوقدا برای نخستین مرتبه و اندنبر گث و مولر (۲) در سال ۱۹۱۶ شرح داده ، بیلیر و بین سرم خون را در یرقانهای انسدادی ، بیلیر و بین مستقیم و در یرقانهای همولیتیک بیلیر و بین غیرمستقیم نام گذاری نمودند .

از آن زمان تا بامروز چگونگی این واکنش وجود دونوع بیلیر و بین مستقیم و غیرمستقیم یکی از معضلات و مشکلات دانش بیوشیمی است که فقط در دو سه سال اخیر بعضی از زوایای تاریک آن روشن گردیده است .

فرضیه دوسبر گ (۳) که در سال ۱۹۳۴ بیان گردید چگونگی ایجاد دو نوع بیلیر و بین مستقیم و غیرمستقیم را بخوبی توجیه نموده و مورد قبول دانشمندان شهریار جهانی فیسنژه و پولونفسکی (۴) قرار گرفت اما تحقیقات چند سال اخیر در ار کان فرضیه فوق خلل وارد ساخته بی پایگی و عدم صحت آنرا مسلم نموده است .

اصول کلی فرضیه دوسبر گ بقرار زیر است :

گلوبول های قرمز پس از فرسودگی به طحال رسیده و همو گلبین آنها دستخوش دو تغییر عمده میگردد یکی جدا شدن آهن ملکول هم (۵) و دیگری پاره شدن حلقه چهار پیرو لی است (۶) . درنتیجه این دو تغییر هم به بیلیر و بین مبدل میگردد ولی ارتباط آن با گلوبین (۷) قطع نگردیده و بهمان شکل «بیلیر و بین - گلوبین» وارد جریان خون

۱ - diazoréactif d, Erlich

۲ - Van den Bergh et Muller

۳ - Duesberg

۴ - Fiessinger et Polonovski

۵ - hème

۶ - noyau tetrapyrrolique

۷ - globine

شده واژ آنرا بکبد میرسد. در کبد ارتباط بیلیروبین - گلوبین قطع گردیده بیلیروبین آزاد همراه با مواد دیگر صفر اوی بر ودها میرند.

بیلیروبین سرم خون اشخاص سالم همان بیلیروبین - گلوبین است که از راه خون از طحال بکبد میرسد و در بیماریهای همولیتیک مقدار آن از حد طبیعی (سه میلی گرم در لیتر) زیاد تر میگردد. بیلیروبین - گلوبین بعلت بستگی خود باملکول گلوبین نمیتواند با املاح «دی آزو فیو» ترکیب گردد ولی در مجاورت الكل گلوبین رسوب نموده و بیلیروبین بشکل آزاد در آمده با محلول دیازو رآکتیف ترکیب گردیده و ایجاد رنگ قرمز را مینماید (بیلیروبین غیرمستقیم)

بیلیروبین آزاد که در کبد از بیلیروبین - گلوبین مجزا گردیده و باستی از راه مجاری صفر اوی وارد رودهها گردد در صور تیکه بعلتی راه خروج آن مسدود باشد. چه انسداد مجاری بزرگ صفر اوی (یرقانهای مکائیک) و چه انسداد مجاری کوچک صفر اوی (هپاتیت‌ها) بنچار بخون باز گشت نموده و چون باملکول گلوبین بستگی ندارد در مجاورت محلول دیازو رآکتیف بلا فاصله قرمز رنگ میگردد (بیلیروبین مستقیم) در بر قانهای همولیتیک هر قدر هم که مقدار بیلیروبین - گلوبین سرم خون افزایش یابد بعلت بزرگی ملکول خود نمیتواند از کلیه‌ها عبور کند ولی در بر قانهای انسدادی بیلیروبین آزاد بسهولت از کلیه‌ها عبور نموده و در ادرار مشاهده میگردد.

بطوریکه ملاحظه گردید فرضیه دوسبرک چگونگی واکنش واندنبرک مستقیم و غیر مستقیم را بخوبی توجیه مینمود اما تجربیات چند سال اخیر عدم صحت این فرضیه را بثبوت رسانده و ما اینک بطور خلاصه بشرح این سلسله تحقیقات میپردازیم. در سال ۱۹۵۳ بوریون (۱) با استفاده از روش نوینی در اندازه گیری گلوبین بخوبی نشان داد که اصولاً بیلیروبین سرم خون چه در حالت طبیعی و چه در بیماریهای همولیتیک هیچ گاه بشکل بیلیروبین - گلوبین وجود ندارد. زیرا در تمامی این حالات مقدار گلوبین سرم خون ثابت بوده (در حدود صد میلی گرم در لیتر) و چون وزن ملکولی گلوبین ۱۷،۰۰۰ است ملکولی بیلیروبین ۵۸۴ است بنابراین باستی همیشه ۳۶ برابر مقدار بیلیروبین غیر مستقیم گلوبین در سرم خون موجود باشد و حال آنکه در

یرقانهای همو لیتیک که بعضی اوقات مقدار بیلیروبین در سرم خون بحدود ۵۰-۱۰۰ میلی گرم در لیتر می‌رسد باز هم مقدار گلوبین ثابت بوده و در حدود همان مقدار صد میلی گرم در لیتر است.

تجربیات دیگری نیز در تأیید عدم وجود «بیلیروبین - گلوبین» انجام گرفته است اضافه نمودن گلوبین به محلول بیلیروبین واکنش واندنبر گ آنرا غیر مستقیم ننموده ومانع از اکسیداسیون بیلیروبین نمی‌گردد وحال آنکه بیلیروبین سرم خون بیماران همو لیتیک مقاومت زیادی در برابر اکسیداسیون دارد. بعلاوه بیلیروبین غیر مستقیم سرم خون هیچ گاه بطور کامل بوسیله کلر فرم استخراج نگردیده در صورتیکه بیلیروبین محلول که با گلوبین بطور مصنوعی ترکیب شده تماماً بوسیله کلر فرم استخراج می‌گردد.

در دنباله این تجربیات استفاده از الکتروفورزنگان داد که بیلیروبین سرم خون چه بیلیروبینی که دارای واکنش غیر مسلم است بوسیله «سرم آلبومین» خون منتقل گردیده و بعبارت دیگر بیلیروبین سرم خون چه در اشخاص سالم و چه در بیماران مبتلا به یرقانهای انسدادی و همو لیتیک همیشه اوقات به سرم آلبومین پیوستگی داشته و در میدان الکتروفورتیک همراه این دسته از پروتئین های سرم خون تغییر مکان میدهدند و بعلاوه ثابت گردید که گلوبولین های سرم خون در انتقال بیلیروبین وظیفه قابل توجهی بر عهده ندارند.

بالاخره در دو سال اخیر (۱۹۵۶-۱۹۵۷) استفاده از کروماتو گرافی (۱) نشان داد که واکنش واندنبر گ غیر مستقیم سرم خون مربوط به مجموعه (۲) «بیلیروبین - سرم آلبومین» است در صورتیکه واکنش مستقیم مربوط به مجموعه «استر های گلیکوروپید - بیلیروبین - سرم آلبومین» (۳) میباشد از مجموعه اطلاعات نوینی که بدست آمده میتوان چگونگی ایجاد بیلیروبین مستقیم و غیر مستقیم را بشرح زیر توصیف نمود

بیلیروبین از انها گلبول های قرمز در تمام بدن و بخصوص در دستگاه رتیکولو

۱ - chromatographie

۲ - complex

۳ - esters glycoruniques de la bilirubine - serum albumine

آندوتیلیال ایجاد و وارد جریان خون میگردد و در جریان خون بلا فاصله با «سرم آلبومین» ارتباط پیدا نموده مجموعه ثابت «بیلیروبین - سرم آلبومین» را تشکیل میدهدند (بیلیروبین غیر مستقیم)

«بیلیروبین - سرم آلبومین» حاصله از راه جریان خون بکبد رسیده و دو تغییر اساسی در آن ایجاد میگردد یکی مجزا شدن بیلیروبین از سرم آلبومین و دیگری تر کیب بیلیروبین حاصله بالاسید های گلیکورونیک . تر کیب اخیر همراه سایر مواد صفر اوی بر ودها میزند . ولی در قانهای انسدادی «استر های گلیکورونیک - بیلیروبین» بخون باز گشت نموده و بعداً با سرم آلبومین مجموعه «استر های گلیکورونیک - بیلیروبین - سرم آلبومین» را تشکیل میدهدند . مجموعه اخیر در برایر محلول دیازور آکتیف دارای واکنش مستقیم است (بیلیروبین مستقیم)

مجموعه اطلاعات نوینی که در باره بیلیروبین مستقیم و غیر مستقیم در سالهای اخیر بدست آمده بعضی از زوایای تاریک پدیده های مختلف بالینی و آزمایشگاهی بر قانها را روشن نموده معذالتک باز هم مسائل پیچیده بسیاری وجود دارد که حل آنها در آینده کمک گرانبهائی برای شناسائی بهتر و کامل تر بر قانها است .

Bibliographie.

1. Fiessinger - Gorski. Rev. med - chir. 1939
2. Polonovski - Boulanger - Roche. Biochimie medicale. Mas et Cie 1952
3. Polonovski - Boulanger - Schapira. Pathologie chimique. Mas et Cie 1952
4. Bourrillon - An. Bio. Clin. (1-2) 1958
5. With - An. Bio. Clin. (1-2) 1958